

Gál Sándor

Hatalmak

Kopjafa Görömbei András
nyugvóhelyére

odakint már
nagy szelek járnak
döntik egymásra
a hegyerinceket
láthatatlan
égi zuhatagok
isten-kéz nyitotta
kőkapuin által
és földeregnék
a túloldal sötét titkai
ahogy habokat vetve
hullámszakadatok tarajlón
mély zúgásuk átcsap
a kinyíló kőzet-réseken
és felszökik hatalmasan
a magasságokba
akárha
a kezdet és a vég
ütközne
a most-ba
pusztulása és születése
a mindenségnek

megismerhetetlen
és kimondhatatlan
e g é s z

*benned is megtörténik
újra és újra*

napjaidban
és éjszakáidban
szavaidban és hallgatásodban
a mozdulat fájdalmában
amikor újra megéled
miként a szívdobbanás hajnalát
és a szó mögött
a megőrző csendet

lám
milyen árnyak
indultak feléd
hogyan eltakarják
napjaid napját
honnán váltak láthatóvá
s miként
mintha a tengert
rejtenek előled
ahogy a síkság
aortáinak és vénáinak
eltitkolt lüktetését is
amely életet árasztón
követi önmagát ismételve
más és más változatokban
patak és folyam
s távolabb a szétterülő
öblök kitakart mélységei

állhatsz magaddal szemben
s eloszthatod örökségedet
nádaknak komor fűzeknek
szálló rigópárnak
golyák röptének
zúgó méhrajoknak akár
és mégsem fogy el
nem fogy el már soha
hiszen minden
betű és szó
megsokszorozódik
önmagát gyarapítva
az utódok által

lefordíthatatlan
az éjszaka nyelve
a felhők néma vonulása
s a felettük didergő
egyek beszéde

lefordíthatatlan
a fényhuzalok pendülése
és leírhatatlan a csillagok ornamentikája
amikor felettük kigyullad
az istenek éneke

sötét lángjaival a kórus

*hinni kéne a tagadásban
mert régóta tudod
hogy nem azok írják a történelmet
akik megélték*
sok millió halott tanúságtétele
rá a bizonyíték
minden fűsarjadásból
feltör igazságuk
hinni kéne a tagadásban
a mennyei vízesekek
és a világosság
megtartó erejében is hinni kéne

Ardai Ildikó: Gabriel (1990, szizál relief)